

има тежка отговорностъ предъ Бога, предъ народа и предъ съвѣстѣта си“. — И въ статия отъ 10 януарий 1864 (брой 33) Българска пчела повтаря лайтъ-мотива на Селимински: „Помогни си и Богъ ще ти помогне“. Все подъ това заглавие се печата и дописка отъ Цариградъ, която заключава: „Ако Ц. правителство бави да даде едно какво да е решение на въпроса, то е, че чака да види извършени дѣла и тия извършени дѣла да потвърди. Помогни си, прочее, и Богъ ще ти помогне, което ще каже: изпжди фенерскитѣ владици, и Ц. правителство ще потвърди станалото, и тѣй ще се реши въпросътъ“. — Въ тая смисълъ и въ брой 46 (10 априль 1864) на вестника, въ статия „Изпжденитѣ владици и неизпжденитѣ“, се настоява за това, като се прави такъвъ апелъ къмъ охридчани: „А ти, Охриде, който си билъ слава и българска черква отъ Ядро море до край Дунавъ и отъ Нѣмска Морава до Солуна града, до кога ще си безчестенъ? До кога ще си осмѣянъ? До кога ще си тъпканъ отъ фенерски злодеи? Стресни се, славо наша, отъ дълбокъ сънъ! Извикай съ слъзенъ и плачевенъ гласъ предъ своя Царь-Отецъ за твоитѣ славни черковни правдини, които фенерскиятъ вълкъ Самуилъ въ 1767 г. ти е грабналъ изъ ржцетѣ на твоего умученаго архипастира — отца Арсения!“

Въ Охридъ още отъ 1861 г. е поведена трудна борба за съживяване на българското съзнание и за потъпкване на елиноманията, особено благодарение на Григоръ Пърличевъ, — увѣнчания гръцки поетъ и пламенния новъ апостолъ на българската идея. „Гърцизмътъ въ Охридъ отъ вѣкове бѣше вкоренилъ и до сега все расълъ и расълъ; българинъ българина наричаше шо пъ...“ пише Пърличевъ въ автобиографията си. Съ помощта на Якимъ Сапунджиевъ той се залавя да „побългари погърчения градъ“, и това бива постигнато съ много жертви. „Прочетохме българската история и разказвахме въ училището и по къщи, гдето трѣбваше, най-потресающитѣ картини и страници и мъченическата смъртъ на Миладинови. Често разправяхме на ученицитѣ и на родителитѣ имъ, колко е труденъ елинскиятъ и колко по-сладко и по-лесно е да се учатъ на майчинъ езикъ. Орахме день и ноцъ да си приготвимъ почва за сѣне“. Насаждайки народния духъ не само въ Охридъ, но и въ околията му, държейки слова въ черква на родния български езикъ — нѣщо нечувано, което извиквало